

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w Ł. z dnia 11 czerwca 2014 r. i przyznał wnioskodawcy S. M. jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 20 października 2013 roku w kwocie 757 w związku z ustaleniem uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 %.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 20 października 2013 r. wnioskodawca uległ wypadkowi przy pracy.

Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 23 maja 2014 r. orzekł o % uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkiem wypadku przy pracy, rozpoznając stan po skręceniu prawego stawu barkowego bez upośledzenia sprawności ruchowej.

W dniu 4 czerwca 2014 r. Komisja lekarska ZUS wydała orzeczenie, w którym ustaliła o % uszczerbek na zdrowiu.

Wnioskodawca w wyniku zdarzenia z dnia 20 października 2013 r. doznał awulsyjnego złamania guzka większego prawej kości ramiennej. Przed 12 laty miał operowane oba stawy ramienne z powodu ich nawracających zwichnięć. Po zastosowanym leczeniu zachowawczym i usprawniającym obecnie pozostają blizny, niewielkie ograniczenie ruchomości rotacyjnej prawego stawu ramiennego, nieznaczny zespół bólowy, poczucie pogorszenia sprawności. Uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy na skutek obrażeń jest stały i w zakresie narządów ruchu wynosi 1 % wg poz. 109 (bliznowaty przykurcz stawu barkowego w zależności od zaburzeń czynności stawu). W badaniu przedmiotowym stwierdzono niewielkie, ale w sposób powtarzalny uchwytne badaniem ograniczenie ruchów rotacji do wewnątrz prawego stawu ramiennego. W przeszłości staw był operowany z powodu nawracających zwichnięć, podobnie jak lewy staw ramienny. Z doświadczenia lekarskiego wynika, że po operacji nawracającego zwichnięcia dochodzi zwykle do bliznowatego przykurczu przedniej ściany torebki stawowej. Skutkiem tego może być ograniczenie ruchu rotacji zewnętrznej. U wnioskodawcy po wypadku doszło do ograniczenia ruchu rotacji wewnętrznej. Jest to najprawdopodobniej skutek złamania guzka większego, które zaistniało jako nowy uraz w dniu 20.10.2013 r. Wynika to z anatomicznego ukształtowania bliższej nasady kości ramiennej i funkcji stawu. Znajduje to potwierdzenie w badaniu przedmiotowym i w badaniach obrazowych. Ograniczenie ruchu w prawym stawie ramiennym jest niewielkie, zatem per analogiam należało zastosować poz. 109. Każde kolejne zwichnięcie przebiega przy udziale mniejszych sił urazowych, dochodzi do tego coraz łatwiej. Żeby złamać guzek kości ramiennej jest potrzebna znaczna siła. Wnioskodawca ma uogólnioną wiotkość stawów, co sprzyja obustronnemu nawracającemu zwichnięciu, ale stosunkowo szybko wraca do sprawności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał odwołanie za uzasadnione.

Sąd podniósł, że zgodnie z treścią art.3 ust.1 punkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku, nr 167, poz. 1322) za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas wykonywania przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Ubezpieczonemu, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie (art.6 ust.1 punkt 4 ww. ustawy).

Zgodnie z art.11 ust. 1 ww. ustawy ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art.11 ust. 2-4 ww. ustawy).

Oceny wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu dokonuje się na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. nr 234, poz.1974). W tabeli oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wymienia się rodzaje uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia, które mogą powodować zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu. Podstawą do stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jest znalezienie odpowiedniej pozycji w tabeli oceny procentowej oraz wykazanie, że uszczerbek na zdrowiu spełnia cechy stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, wynikające z ich definicji. Przede wszystkim jednak jest to pojęcie ustalane w kategoriach medycznych.

Za stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu nie może być uznany jakikolwiek doznany uszczerbek na zdrowiu, ale tylko ten, który jest objęty katalogiem uszczerbków wymienionych w tabeli oceny procentowej. Wyjątkowo, jeżeli określony uszczerbek na zdrowiu można zakwalifikować jako stały lub długotrwały, jednak jego przypadek nie został określony w tabeli oceny procentowej, wówczas jego ocena procentowa może być ustalona na podstawie pozycji najbardziej do niego zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej (§8 ust.3 ww. rozporządzenia).

Zdaniem Sądu Rejonowego, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że na skutek wypadku wnioskodawca doznał awulsyjnego złamania guzka większego prawej kości ramiennej. Przed 12 laty miał operowane oba stawy ramienne z powodu ich nawracających zwichnięć. Po zastosowanym leczeniu zachowawczym i usprawniającym obecnie pozostają blizny, niewielkie ograniczenie ruchomości rotacyjnej prawego stawu ramiennego, nieznaczny zespół bólowy, poczucie pogorszenia sprawności. Uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy na skutek obrażeń jest stały i w zakresie narządów ruchu wynosi 1 % wg poz. 109 (bliznowaty przykurcz stawu barkowego w zależności od zaburzeń czynności stawu). W badaniu przedmiotowym stwierdzono niewielkie, ale w sposób powtarzalny uchwytnie badaniem ograniczenie ruchów rotacji do wewnątrz prawego stawu ramiennego. W przeszłości staw był operowany z powodu nawracających zwichnięć, podobnie jak lewy staw ramienny. Z doświadczenia lekarskiego wynika, że po operacji nawracającego zwichnięcia dochodzi zwykle do bliznowatego przykurczu przedniej ściany torebki stawowej. Skutkiem tego może być ograniczenie ruchu rotacji zewnętrznej. U wnioskodawcy po wypadku doszło do ograniczenia ruchu rotacji wewnętrznej. Jest to najprawdopodobniej skutek złamania guzka większego, które zaistniało jako nowy uraz w dniu 20.10.2013 r. Wynika to z anatomicznego ukształtowania bliższej nasady kości ramiennej i funkcji stawu. Znajduje to potwierdzenie w badaniu przedmiotowym i w badaniach obrazowych. Ograniczenie ruchu w prawym stawie ramiennym jest niewielkie, zatem per analogiam należało zastosować poz. 109. Każde kolejne zwichnięcie przebiega przy udziale mniejszych sił urazowych, dochodzi do tego coraz łatwiej. Żeby złamać guzek kości ramiennej jest potrzebna znaczna siła. Wnioskodawca ma uogólnioną wiotkość stawów, co sprzyja obustronnemu nawracającemu zwichnięciu, ale stosunkowo szybko wraca do sprawności.

Sąd Rejonowy uznał za możliwe zastosowanie w sprawie cytowanego przepisu § 8 ust. 3. Ustawodawca przyznał prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w postaci bliznowatego przykurczu stawu barkowego w zależności od zaburzeń czynności stawu (5 – 15 w przypadku stawu prawego i 5 – 10 w przypadku stawu lewego). Natomiast u wnioskodawcy doszło do niewielkiego ograniczenia ruchomości rotacyjnej wewnętrznej prawego stawu ramiennego z nieznacznym zespołem bólowym i uszczerbek ten ma charakter stały. Wnioskodawca doznał więc stałego uszczerbku, który to przypadek nie został zakwalifikowany w tabeli uszczerbkowej. Zastosowany więc został per analogiam pkt 109 tabeli uszczerbkowej, który dotyczący uszczerbku w obrębie stawu barkowego w zakresie przykurczu bliznowatego.

Za w pełni wartościową dowodowo uznał Sąd opinię biegłego ortopedy A. W.; zarówno pisemną jak i ustną. Opinia biegłego sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej

przedmiot. Do wydania opinii biegły dysponował pełną dokumentacją lekarską, a także przeprowadził wywiad oraz dokonał szczegółowego badania wnioskodawcy w zakresie swojej specjalizacji, przedstawiając w opinii swoje wyniki.

Opinia tego biegłego była kwestionowana przez organ rentowy w zakresie zastosowania per analogiam pkt. 109, do czego biegły się ustosunkował. Wyjaśnił rozpoznanie, mechanizm urazu oraz przyczyny szybkiej rekonwalescencji w postaci cechy osobniczej wiotkości stawów, wyjaśnił z jakich powodów przyjął, że w dniu wypadku doszło do kolejnego urazu, a powstały uszczerbek nie jest skutkiem wcześniejszych urazów w obrębie tego stawu.

Sąd przypomniał, że celem postępowania sądowego jest wykazanie na podstawie obiektywnych dowodów w postaci opinii biegłych, jaki jest faktyczny uszczerbek na zdrowiu, natomiast lekarz orzecznik czy komisja lekarska dokonuje oceny stanu zdrowia jako reprezentant jednej ze stron procesu. Nie może stanowić o dyskwalifikacji opinii biegłego tylko fakt, że lekarz orzecznik, czy komisja lekarska orzekła uszczerbek na zdrowiu na niższym poziomie, niż wynika to z opinii biegłego, która została sporządzona w sposób prawidłowy i odzwierciedla rzeczywisty stan zdrowia wnioskodawcy.

Sąd oddalił zatem wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, z uwagi na to, że opinia biegłego A. W. zarówno pisemna, jak i ustna w pełni ustosunkowuje się do zarzutów organu rentowego.

Sąd wskazał też, iż nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art.286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 niepublikowany), a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje.

Jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (art.12 ust.1 w zw. z art. 55 ust.1 punkt 4 ww. ustawy). Kwota ta w dniu orzekania wynosiła 757 zł za 1 % uszczerbku na zdrowiu. (MP 2015 poz. 251).

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy kwotę 757 zł tytułem jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 20.10.2013 r, na skutek ustalenia 1 % uszczerbku na zdrowiu.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł pozwany organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi strona ta zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego - § 8 pkt 3 rozporządzenia (...) z dnia 18.12.2002r.

w sprawie szczegółowych zasad orzekania...(Dz.U. 2013r. poz.954) w związku z art. 11 ust.5 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków (Dz. U. z 2009r. Nr 167 poz.1322. z późn. zmianami) przez błędne jego zastosowanie.

2. naruszenie prawa procesowego - art.286 poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego.

W uzasadnieniu apelacji zakwestionowano stanowisko Sądu, wedle którego 1 % uszczerbek u wnioskodawcy wynika z poz. 109 tabeli uszczerbkowej. Jeżeli przykurcz bliznowaty w stawie barkowym może powodować wypłatę odszkodowania w przypadkach, kiedy upośledzenie sprawności kończyny odpowiada co najmniej 5% uszczerbku. Reguluje to § 8 rozporządzenia. Punkt 3 tego paragrafu dopuszcza ocenę per analogiam tylko wówczas, gdy doszło do uszkodzenia, które nie zostało wymienione w tabeli uszczerbkowej, nie pozwala natomiast, w ocenie skarżącego zmieniać wysokości opisanego tam uszczerbku, o czym stanowi wyraźnie pkt 2. Takie jego przekształcenie stanowi naruszenie owego przepisu. Skarżący podniósł też, że Sąd pominął treść § 10 rozporządzenia z 18.12.2002r., który stanowi, że w razie utraty lub uszkodzenia organu, narządu lub układu, którego funkcje były naruszone przed

wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ustala się w wysokości różnicy pomiędzy stwierdzonym stopniem tego uszczerbku a stopniem naruszenia istniejącego bezpośrednio przed wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Biegły wyraźnie w swojej opinii stwierdza, że u wnioskodawcy dochodziło do zwichnięć w stawie barkowym, co prowadziło do konieczności leczenia operacyjnego, a to z kolei jak pisze biegły pozostawiło po sobie blizny i niewielkie ograniczenia. W ocenie skarżącego, taki stan rzeczy potwierdza fakt, że wnioskodawca odzyskał sprawność kończyny po wypadku z dnia 20.10.2013r. w krótkim terminie, i po dwóch tygodniach powrócił do pracy zarobkowej. Do oderwania guzka mogło zatem dojść w wyniku zwichnięć w przeszłości, a nie na skutek ostatniego zdarzenia.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o:

- zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 11.6.2014r. nr (...) bądź też,
- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1-5 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku, nr 167, poz. 1322) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu oraz tryb postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku i wypłacaniu jednorazowego odszkodowania, kierując się koniecznością zapewnienia ochrony interesów ubezpieczonego oraz koniecznością przejrzystości i sprawności postępowania w sprawie o jednorazowe odszkodowanie.

W myśl art. 12 ust.1 powołanej ustawy jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 1. Do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1-4, przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15 (ust.5).

Przepis art. 233 § 1 kpc. stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają

inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 30.06.2000 r. II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 22.10.1999 r. II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyrok SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28.02.2001 r., II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 i 3 k.p.c.).

Zdaniem Sądu Okręgowego w Łodzi niewątpliwie jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, będąca podstawą określenia wysokości uszczerbku na zdrowiu i warunkująca przyznanie jednorazowego odszkodowania na podstawie art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 20 października 2013r., wymagała wiadomości specjalnych i oparcia w rzetelnie przeprowadzonym dowodzie z opinii biegłego.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza ortopedy, którą zarówno na etapie postępowania rozpoznawczego, jak i apelacyjnego kwestionował pozwany organ.

Biegły z zakresu ortopedii stwierdził, że u wnioskodawcy rozpoznaje się awulsyjne złamanie guzka większego prawej kości ramiennej. Jednocześnie podniósł, że przed 12 laty ubezpieczony miał operowane oba stawy ramienne z powodu ich nawracających zwichnięć. Po zastosowanym leczeniu zachowawczym i usprawniającym obecnie pozostają blizny, niewielkie ograniczenie ruchomości rotacyjnej prawego stawu ramiennego, nieznaczny zespół bólowy, poczucie pogorszenia sprawności. Rozpoznawane schorzenie spowodowało u badanego stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1% poz. 109 (bliznowaty przykurcz stawu barkowego w zależności od zaburzeń czynności stawu), ustalany per analogiam na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002 r. nr 234, poz. 1974). Biegły podkreślił, iż ograniczenie ruchu rotacji do wewnątrz w prawym stawie ramiennym jest niewielkie i jest skutkiem złamania guzka większego, które zaistniało jako nowy uraz w dniu 20 .10.2013 r. stąd zastosowanie per analogiam poz. 109 jest uzasadnione. W opinii uzupełniającej, podtrzymując wcześniejszą ocenę wysokości uszczerbku na zdrowiu, biegły ustosunkował się także do zarzutów organu rentowego szczegółowo wykazując ich bezzasadność. Biegły wskazał na brak podstaw do stwierdzenia wcześniejszego złamania guzka większego mimo wcześniejszych zwichnięć stawu ramiennego podkreślając, że wcześniej tego urazu nie rozpoznawano. Ponadto podniósł, iż niewielkie ograniczenia zakresie rotacji wewnętrznej stawu ramiennego prawego, nie są wynikiem wcześniejszych zabiegów operacyjnych, gdyż w ich wyniku dochodzi zwykle do ograniczenia rotacji zewnętrznej. Ograniczenia rotacji do wewnątrz są zaś związane z doznany nadłamaniami guzka większego głowy kości ramiennej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy stwierdza, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności dowodu z opinii biegłego ortopedy i podważania prawidłowości postanowienia Sądu Rejonowego w

przedmiocie oddalenia wniosku organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności. Jeszcze raz podkreślić należy, iż rola biegłego powołanego do ustalenia uszczerbku na zdrowiu sprowadza się przede wszystkim do oceny stanu zdrowia badanej osoby. Kwalifikacja stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu w świetle przepisów prawa tj. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974) oraz załączonej do niego tabeli uszczerbkowej stanowi natomiast kwestię prawną podlegającą stricte ocenie sądu, nie zaś przedmiot opinii biegłego. Zadaniem biegłego nie jest rozstrzyganie zagadnień prawnych, a jedynie naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy. Jeżeli biegły, z przekroczeniem granic swoich kompetencji - obok wypowiedzi w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych - zamieści w opinii także sugestie co do sposobu rozstrzygnięcia kwestii prawnych, sąd powinien je pominąć (wyrok SN z 4.3.2008 r., IV CSK 496/07, niepubl.). Sąd nie jest więc związany opinią biegłego w zakresie jego wypowiedzi odnośnie do zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji sądu, kwestii ustalenia i oceny faktów czy sposobu rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z 6.2.2003 r., IV CKN 1763/00, niepubl.).

W przedmiotowej apelacji podnosi się, że zakwalifikowanie przez biegłego schorzeń ubezpieczonego per analogiam pod punkt 109 tabeli uszczerbkowej było nieprawidłowe i twierdzi, iż ograniczenia w zakresie ruchomości stawu występowały już przed wypadkiem, nie wskazując na żadne dowody, które okoliczność tę mogłyby potwierdzać. Skarżący wyłącznie polemizując z wydaną w sprawie opinią nie kwestionuje więc oceny stanu zdrowia wnioskodawcy dokonanej przez biegłego, lecz jego pogląd prawny na sprawę. Wskazuje na to także okoliczność, iż na etapie postępowania apelacyjnego skarżący nie domaga się już przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności chociaż tę wydaną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym uznaje za nieprawidłową. W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, iż w sprawie nie wyjaśniono wszystkich koniecznych kwestii medycznych, a opinia biegłego ortopedy nie dostarczyła Sądowi Rejonowemu wiadomości specjalnych niezbędnych do prawidłowego orzekania.

Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu I instancji, że generalny fakt niepodzielenia przez pozwanego opinii biegłego nie jest wystarczającą przesłanką dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tych samych specjalności. Wydana w sprawie opinia w zakresie stanu zdrowia wnioskodawcy była rzetelna, sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o dokumentację lekarską ubezpieczonego, wywiad i szczegółowe badanie przedmiotowe. Wynikające z niej wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W sprawie brak więc było podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego.

Sąd Okręgowy przychylił się także do poglądu prawnego Sądu I instancji, wedle którego stan zdrowia wnioskodawcy uzasadniał przyznanie mu per analogiam 1% uszczerbku na zdrowiu z pkt. 109 a tabeli uszczerbkowej.

Odnosząc się do apelacyjnego zarzutu naruszenia prawa materialnego - § 8 pkt 3 rozporządzenia (...) z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania...w związku z art. 11 ust.5 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków i chorób zawodowych przez błędne jego zastosowanie, konieczne jest przywołanie treści powołanego przepisu.

Stanowi on, iż lekarz orzecznik ustala w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zwanej dalej "oceną procentową", która jest określona w załączniku do rozporządzenia. (§ 8 ust. 1)

Jeżeli dla danego rodzaju uszczerbku ocena procentowa określa dolną i górną granicę stopnia uszczerbku na zdrowiu, lekarz orzecznik określa stopień tego uszczerbku w tych granicach, biorąc pod uwagę obraz kliniczny, stopień uszkodzenia czynności organu, narządu lub układu oraz towarzyszące powikłania (§ 8 ust. 2)

Jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na

zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej (§ 8 ust. 3)

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych, w tym także te dotyczące świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego należnych z uwagi na stwierdzony uszczerbek na zdrowiu, mają charakter bezwzględnie obowiązujący. Takie ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych oznacza konieczność ich ścisłego stosowania. W związku z tym niedopuszczalnym jest orzekanie o uszczerbku na zdrowiu na zasadach analogii poza przypadkami, w których przepis wprost na to zezwala.

W ocenie Sądu II instancji, zgodnie z § 8 ust. 3 zd. 1 powołanego rozporządzenia, taka możliwość istnieje w sytuacji, gdy w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku. Niedopuszczalne jest zatem orzekanie poprzez analogię, gdy w ocenie procentowej przewidziano pozycję dla danego przypadku. Niemniej jednak taka sytuacja nie zachodzi na gruncie rozpoznawanej sprawy.

W ocenie biegłego specjalisty wnioskodawca w wyniku wypadku przy pracy doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w postaci niewielkiego ograniczenia ruchomości rotacyjnej prawego stawu ramiennego do wewnątrz z nieznacznym zespołem bólowym. Ograniczenia rotacji do wewnątrz są zaś związane z doznany nadłamanie guzka większego głowy kości ramiennej i nie występowały wcześniej pomimo powtarzających się zwichnięć tego stawu. Co podkreśla natomiast sam apelujący, uszczerbek z poz. 109 tabeli uszczerbkowej - bliznowaty przykurcz stawu barkowego prawego w zależności od zaburzeń czynności stawu - wynosi od 5% do 15%. Na gruncie rozpoznawanej sprawy ograniczenia ruchomości prawego stawu barkowego wnioskodawcy nie są zatem spowodowane bliznowatym przykurczem lecz, co jednoznacznie stwierdził biegły, nadłamanie guzka większego głowy kości ramiennej i w porównaniu z uszczerbkiem na zdrowiu powodowanym tym przykurczem, są na tyle niewielkie, że usprawiedliwiają wyłącznie 1%, a nie 5% uszczerbku. Wobec powyższego, skoro w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku - ograniczenie ruchomości spowodowane nadłamanie guzka większego głowy kości ramiennej nie jest tożsame z bliznowatym przykurczem stawu barkowego - zastosowanie per analogiam pozycji najbardziej zbliżonej (właśnie poz. 109 tabeli uszczerbkowej), przy równoczesnym ustaleniu stopnia stałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym od przewidywanego w danej pozycji, z uwagi występującą różnicę między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej, było w pełni uzasadnione. Apelacyjny zarzut naruszenia § 8 ust. 3 rozporządzenia uznać zatem należy za absolutnie nietrafny.

Ponadto dla porządku jedynie wskazać należy, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do zastosowania § 10 powołanego rozporządzenia z 18.12.2002 r. W materiale sprawy brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów na to, że u ubezpieczonego przed wypadkiem występował stały lub długotrwały uszczerbek w związku ze schorzeniami stawów barkowych, który winien zostać uwzględniony w ramach obecnej oceny jego stanu zdrowia.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację organu rentowego, jako bezzasadną.